

tvoří nezbytnou podmínku tohoto zrušení, jednak výpověď, která jen stanoví dobu plnění. Výpověď prvního druhu, která musí žalobě o plnění předcházeti, žaloba nenahrazuje (srov. rozhod. čís. 2492 sb. n. s.). V souzeném případě jde však o výpověď druhého způsobu, kterou žaloba nahrazuje. Tu jest podání žaloby o zaplacení pokládati za výpověď (rozhod. čís. 11268 sb. n. s.) a běží výpovědní lhůta od doručení žaloby. Jestliže se pak zažalovaná pohledávka v částce 100.000 Kč stala splatnou před vydáním rozsudku prvního soudu (§ 406 c. ř. s.), jest žaloba co do ní odůvodněna.

Čís. 14178.

Byla-li prodána věc (motocykl) s výhradou vlastnického práva a kupitel dal žalobci — prodateli — na místo placení zboží odcizené, jest dání to podle § 879 čís. 1 obč. zák. nicotné a nemělo účinku zaplacení, věděl-li prodatel o původu zboží nebo bylo-li proň zboží to podezřelé.

Dání na místě placení je podle § 1414 obč. zák. úplatné jednání, o němž platí předpisy o správě pro vady právní a fysické.

(Rozh. ze dne 15. února 1935, Rv II 37/35.)

Žalobě podle § 37 ex. ř., již se žalobce domáhal vyloučení motorového kola z exekuce, vedené proti dlužníku, jemuž kolo to prodal s výhradou práva vlastnického, p r v ý s o u d vyhověl, o d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného vymáhajícího věřitele rozsudek prvního soudu změnil a žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Žalobou podle § 37 ex. ř. domáhá se žalobce vyloučení zabaveného motocyklu z exekuce, tvrdě, že kradeným zbožím nebyla a nemohla býti zaplacená podle zákona. kupní cena za prodaný jím M. K. motocykl, takže tento je dosud vzhledem k výhradě práva vlastnického jeho majetkem. Kdežto prvý soud vyhověl žalobní žádosti proto, že smlouva týkající se odcizeného zboží příčí se dobrým mravům podle § 879 obč. zák. a tudíž je pro obě strany objektivně již neplatna, zamítl odvolací soud žalobu z toho důvodu, že, i kdyby žalobce věděl, že jde o odcizené věci, není jejich převzetí na zaplacení dluhu ještě činem příčícím se dobrým mravům, kdyžtž rozhodujícím jest jedině pro souzený spor, že výtěžek za tyto odebrané věci žalobce vyúčtoval na zaplacení zbytkové pohledávky. Odvolací soud posoudil věc nesprávně po stránce právní. V souzeném případě bylo koloniální zboží dáno K-em žalobci na místě placení. Věděl-li žalobce o původu tohoto zboží nebo bylo-li zboží alespoň podezřelé (§§ 185, 186, 477 tr. z.), jest dání na místě placení nicotné podle § 879 odst. 1 obč. zák. a nemělo účinek zaplacení kupní ceny. Avšak,

i když žalobce nevěděl, že zboží bylo ukradeno nebo je alespoň podezřelé, dospěje se k stejnému výsledku. Dání na místo placení jest podle § 1414 obč. zák. úplatné jednání a platí tedy o něm mimo jiné též předpisy o správě pro vady právní a fysické. Věc na místě placení daná měla, jak uvedeno, právní vady, byla vlastníkem, jemuž byla ukradena evinkována a proto může prodatel motocyklu (žalobce) na kupiteli žádati zase původní plnění v penězích. Kupní cena za vylučovaný motocykl není tedy ještě zaplacená, takže trvá výhrada vlastnictví i nadále, takže exekuce je nepřípustná.

Čís. 14179.

Zajišťovací exekuci podle § 5 zák. čís. 4/31 Sb. z. a n. lze povolit jen ohledně dávek, splaných v jednom roce, při čemž nezáleží na tom, zda jde o dávky splatné před nebo po podání žaloby. Počátek této jednoroční doby možno počítati od podání žaloby, jestliže k vydobytí dávek, splatných před podáním žaloby, byla už povolena exekuce podle § 6 cit. zák.

(Rozh. z 15. února 1935, R III 826/34; důvody viz Úr. sb. 1974.)

Čís. 14180.

Pokud pojistník, ujednavší v roce 1906 životní pojištění na markovou měnu německou a domáhající se nyní vyplacení pojistné sumy v měně, která byla v oběhu v Německu v době splatnosti (v roce 1930), nemůže se dovolávat ustanovení státní úmluvy ze dne 4. května 1926, ujednané mezi republikou Československou a královstvím Italským o plnění smluv týkajících se pojištění na život a důchod (čís. 35/27 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 16. února 1935, Rv I 252/33.)

Pojistkou danou v Terstu dne 12. ledna 1906 pojistila žalovaná pojišťovna, sídlící v Terstu, žalobce na 20.000 marek, splatných nejpozději dne 14. října 1930. V roce 1928 zaplatila žalovaná pojišťovna žalobci 350 říšských marek, podle tvrzení žalobce jako zálohy, podle zjištění nižších soudů jako část odkupní ceny pojistky zhodnocené podle říšsko-německého zhodnocovacího zákona. Žalobce tvrdě, že žalovaná odpírá mu vyplatiti pojistný obnos proto, že prý měna, na kterou pojistka zněla, zanikla inflací, domáhá se žalobou zaplacení pojistky 19.650 ř. m., případně 11.688 ř. m. jako pojistných premií, jež žalované zaplatil, nebo zaplacení obnosu, jenž dle pojistky mu má býti zaplacen, podle volného uvážení soudu, nejméně však penízem vypočteným na základě přepočtení 20.000 M na 24.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle žalobního tvrzení má žalovaná pojišťovací společnost zaplatiti dluh ze životního pojištění, ujednaného 12. ledna 1906 na markovou